

AZ HIVEKET E' FÖLDÖN VALO MU-
LATÁSOKBAN OSTROMLO MINDEN EL-
LENSÉGEIN TELLYES GYÖZEDEL-
MET NYERT.

D É B O R A

NÉHAI TISZTELETES ÉS NEMES

R É T Y I

TSISZER DÉBORA

ASZSZONY,

TISZTELETES ÉS TUDOS

SZATHMARI PAP MIHALY

URAMNAK

A' KOLO SVÁRI REFORMÁTUM NEMES COLLÉGIUM
THEOLOGIÁT ÉS EKLÉ'SIAI HISTORIÁT TANITO
NAGY ÉRDEMŰ PROFESSORÁNAK ÉS A' HÁGAI TU-
DOS TÁRSASAG'TAGJÁNAK, TISZTA ÉLETŰ RITKA

HIVSÉGŰ

É L E T E' K E D V E S P Á R J A.

K O L O ' S V Á R A T T

NYOMT. A' REF. KOLL BET. MDCCXCIII-dik ESZT.

07306

THE NEW YORK
LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
125 WEST 47TH STREET
NEW YORK 17, N.Y.

D - E - B - O - R - A

THE NEW YORK
LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
125 WEST 47TH STREET
NEW YORK 17, N.Y.

THE NEW YORK
LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
125 WEST 47TH STREET
NEW YORK 17, N.Y.

THE NEW YORK
LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
125 WEST 47TH STREET
NEW YORK 17, N.Y.

THE NEW YORK
LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
125 WEST 47TH STREET
NEW YORK 17, N.Y.

Kinek boldog emlékezetű édes Attya, Tifeteles és Tudós RÉTYI TSISZÉR LASZO Uram egész életét az URnak Oltára mellett való Szent Szolgálatra fentelvén, elsöben ugyan a' Felső-Bányai, annak-utánna élete' fogytáig a' Vízaknai Reformáta virágzó Népes Eklé'siáknak hívséges Lelki-Tanítójok vala. A' ki-is elméjét a' Páros-életre határozván, a' Szűzek Seregének egy jeles ékeségét, Néhai P. VIZAKNAI KIS DÉBORA Afkönyt, válastotta és vette vala maga Hites-Társának, a' melly Házassági életet az ISTEN meg-áldotta hat kedves Magzatokkal; de ezek közzül hárman még gyenge korokban e' múlandó életet az örökké-valóval fel-váltották, hárman pedig fel-nevekedvén, tovább-is életben maradtanak. Kik közzül az első ÁGNES életének zöldellő idejére jutván, az Házassági Szent Szövetség-által Néhai TEK: BOGÁTHI GERGELY Urral egyben-köttetett, Kinek még életben vagynak két Gyermekai, ú. m. TEK. BOGÁTHI JÁNOS Ur Nemes Vízakna Várossa' Király Birája, és BOGÁTHI 'SU'SÁNNA Afköny T. H. SZEMPÁLI 'SIGMOND URnak özvegye, a' második ISTVÁN, nőtelen maradván; az harmadik DÉBORA, a' mi mostani Szomorúságunknak tzelja,

✿ ✿

kedves Szülőinek örömeire az UR által már koros állapottokban ajándékozott vala.

Ezen mostan említett Néhai Tiszteletes és Nemes RÉTYI TSISZÉR DÉBORA Afszony, lépett vala-bé e' földi-életnek Theátrumára MD CCL. Eftendőben Sz. Mihály Havának 24-dik Napján, és mihelyt édes Szülőinek forgalmatos dajkálkodó kezeik-között annyira nevedett, legottan azok ö-reája nézve leg-főbb gondjoknak esmérték azt lenni, hogy ötet az ISTENi-félelemben és a' Szüzekhez il-
lő tiszta és dicséreköltsükben fel nevelnék, a' melly körül-
lötte-való gondoskodásoknak igen kellemetes gyümölsét-is
femlélték, a' midön fel-nevedvén, ötet ama' félesen ki-
terjedett Tudományú Férjstü Tiszt. Tudós SZATHMÁRI
PAP MIHÁLY Uram, a' Kolo's. Ref. Col. Theol. és Eklé'siai
Históriát tanító nagy érdemü Professora, és a' Hágai Tudós
Társaság' Tagja, MD CCLXVIII. Eftendőben, Sz. Mihály
Havának 5-dik Napján Élete' Párjául el-jegyzette, és a'
következendő MDCC LXIX. Eftend. Böld. Afs. Hav. 14-
dik Napján egyben-is kelének. Ezen ferentsés Házassági
egyeséget hat jeles Magzatokkal tette a' jól-tévő ISTEN
gyümölsözövé. Leg-elsőben-is tudnillik egy pár kedves
Leányoknak lön édes Annyokká, ÁGNEST és KRISTINÁT
hozván egyféri füléssel e' Világra. A' kik közzül ÁGNES
a' Sz. Házasságnak arany-lántza-által Kolo'svár Királyi
Várossá' érdemes Physicussához, Tek. SZÖTS ANDRÁS
Uramhoz, KRISTINA pedig hasonlóképen az Orvosi Tудо-
mánnak bölts Doktora' Tek. B. INTZE MIHÁLY Uramhoz
köttenének, és mind kettén fépen nevedő kedves Tjeme-
téikkelügy-mint Amaz 'Su'sánnával, Kristinával ki meg-
hólt, és Mihályjal, Ez pedig Sárával, Mihályjal és 'Sig-
mondal ékeskednek. Az harmadik a' ki ugyan azon
Vérből fülletetett 'SIGMOND, édes Attyának nyomdokit fo-
rossan követvén, a' Kolo'svári Reformatum Nemes Collegi-

umban

umban immár a' felsőbb Tudományoknak tanulása körül
 serény igyekezettel és ditséretes elő-menetellel forgolódik,
 és maga felől Hazánknak jövőjére nagy reménységet mutat.
 A' negyedik ANNA és az ötödik 'SU'SANNA már ez-előtt
 még gyenge idejekben a' jobb életre előre el-költöztenek.
 Az hatodik pedig viszont ANNA, még nevedékeny lévén a'
 Szűzeknek seregét idejéhez illendő Virtussáinak virág-jával
 ékesíti, és fenn meg nevezett életben lévő három Testvérei-
 vel együtt, az állandó boldogságnak vég-nélkül való bírá-
 sára e' múlandó életből véletlenül el-repült édes Annyok-
 nak tölök lett hirtelen el-válásán sűrű könny-hullatások
 között kesereg.

Oh világi hirtelen el hervadó életünknek egy fempillan-
 tásban az el-enyészésre hajló változandósága! Midőn tudnillik ezen
 meg-boldogult Lélek e' földön való mulatásának ez-előtt fíntén
 egy Hólnappal⁴⁴ dik, kedves FÉRJÉVEL töltött igen kíváncsú és
 egymáshoz való igaz hívséggel folyó életének fíntén 26-dik Eften-
 dejére lépett-vólna által, ezen folyó Eftendőben, Mind Sz. Havá-
 nak 20-dik Napján valamelly hideglelés kezdette ép erőben lévő
 Testének egészét ostromlani, a' melly meg-fűrvén, más napra
 kelve vidám elmével lévén, semmi baját nem érzette, hanem har-
 mad napra az elébbeni hidegnek rázása meg-újulván, az azt kö-
 vetett viszont ürességet adott vala, de az említett Hólnapnak 24 dik
 Napján ujjonnan vízká-térven, e'kor olly' kemény oldal nyílallások
 és meljét felettebb terhelő fájdalmak kezdék forogtatni, a' mel-
 lyekből életének a' végső meg-öklattatásra való hanyatlását nyilván
 ékre-vette, és bátor elmével, körülötte a' segedelem iránt érzékeny
 fível forgalmatoskodó ferelmetes FÉRJÉNEK és kedves Gyermek-
 keinek világosan ki is jelentette. Az honnan leg-ottan elméjét e'
 Világról egészen el-vonván, fívének buzgó indulataival csak azon
 Teremtő leg-főbb Kegyelmes URához ISTENéhez és ferelmes Meg-
 váltó JESUSSához emelkedik vala, a' kiből vala egész életében is
 minden öröme és tellyes bizodalma és sűrű foháskodások között
 Lelkét Idvezítő Felséges URának ajánlván, délutánni négy óra
 tájban tündeszen el nyugovék.

Kinek-is valamint fíntén e' földi életből lett utolsó el köl-
 tözése, úgy Világi egész életének folyása-is az igaz Hittel és Isteni-

felelemmel forossan egyben-kötetett tista felid életnek, az alázatosságnak 's a' fegénnyeken való könyörületességnek világos tükröje és másokat is fel-serkentő példája vala. A melly nemes Virtusaihoz járult mind fáradszatlan munkás Gazdaffonysága, Háztartásában meg-fűnés nélkül gyakorlott serény, és femes gondossága mind fűből keretett FÉRJEhez való ritka hívsége, 's körülött minden ánalom nélkül való forgalmatoskodása, mind pedig Gyermekieibez ki-mutatott igaz édes Anyai indulatja.

Illy' tökéletes fűvü kedves Társától és Gyámolától fűttatván-meg hirtelenséggel nagy érdemü FÉRJE, majd meg-végasztalhatatlan fűvel víseli ezen fűmorú esetét, és el-felejtbetetlen keserűséggel fűlalja Házának nagy fűonkulását; magát mindazáltal mit bűlts Férjfű az ISTEN Szent tettzésében meg-nyűgtatja, és mēly sebei-nek enyhűlését egyedűl az ő Felsége Gazdag Kegyelmeffségētől őhajtya:

Ezen kegyes jó Affonynak halálán vett mēltő meg-illetődését a' mostan folyó MDCCXCIII. Eftendőben Szent András Havának 3-dik Napján tartott utolsó Tűfűtesség-tételének alkalmatossága val, a' következendő gyűfűs Versekkel kívánta ki nyilatkoztatni A KOLO'SVARI REFORMATUM NEMES COLLEGIUM.

Z ártatlan fáknak szerelmes baráttya
A' Kertész, némellykor azt-is jónak láttya,
Hogy a' reménységnek leveles fiait,
A' kertnek dízére nőtt fiatalait,
Ha frisselő vízzel meg meg-paráholja,
A' katzorral héjban meg is barázdolja.
Jobbját éles vassal fel-fegyverkezteti,
S' Néki mégyen, mintha — ; de még-is szereti.
Igaz, hogy a' fa-is gyöngyölik könnyekkel,
De e' csak öröm-könyv, közöni ezekkel
Azt, hogy az ő Attya vele dajkázkodott,
S Rólla-is a' többek között gondoskodott.
Bölts Özvegy! bölts Attya! te-is csak egy fa vagy,
Ha felid, ha áldott Olaj-fa-is, avagy
Nem kertész-é a' nagy Ur, a' ki ezeket
Szerzette, 's ejtette rajtad e' sebeket?
A' Halál fegyvere, ha héjjadat érte,
Hív társadat, 's benne téged-is meg-sérte
Ő már ezért az Ur lábait tsókolja,
A' te ortzáidat a' könyv barázdolja;
Könyv, de az örömnnek 's háládatoffágnak
Könyve, 's áldozattya a' volt barátságna,
Szeretted a' kit az ISTEN-is szeretett,

'S már

'S Már most örvended, hogy boldoggá tétetett.
Ez a' szeretnek szent parakotskája,
Ezt ízza a' tisztán szerető szív' fája,
Tudod, hogy azt az UR el-nem felejtette,
Hogy Te ki-légy, ámbár kezét rád vetette.
Tudod, hogy így-is meg-akarta mutatni,
Hogy téged'-is el-fog magához-júttatni.
Hogy nem vagy *dorgálás nélkül való* fattyu
Hanem *Fin*, 's példát énekelő Hattyu.
Ez az az Öröm, mely könyvedet ki-önti,
Melly a' *Finságnak* illy' jelét 'közfönti.
Áhh! áhh! de Ábrahám temeti Sáráját,
SZATHMÁRI PAP MIHÁLY RÉTYI DÉBORAJÁT.
Nem-lehet mind édes a' víz *Makpelábann*.
A' Pátriárka-is ember a' Kriptában,
Tegyük-fel, hogy a' csak egy-kis madárka vólt,
A' mi zemünk előtt 's kezünk között meg-hólt;
De ha egyfér kedvet nyert előttünk, bánnyuk,
'S mint ártatlan kisdéd Musikásunk' fánnyuk,
'S Hát ugyan egy épen Második-magunkat,
Egy velünk egy szívet vívelt barátunkat,
Egy szelid ártatlan Házi-Angyalunkat,
Egy hív 's engedelmes jó Házaftársunkat,
A' ki velünk együt törült, ha firtunk firt,
Ki-lelkünk' sebére faszromot kötött 's írt,
Ki a' nyugalom' póla kötelében,
'S A' házi tsendesség' édes kebelében,
Bennünket mintegy bé-pólálva tart vala,
'S Vala egészségünk' pai'sa 's értz fala,
Ezt ezt mondom mikor a' Halál fegyvere
Le vágja jajgasson az ISTEN' embere!
Egy jó-feleségnek, egy édes Anyának,
Egy gondos Márhának 's kegyes Máriának
Halála, nagy romlás az egész Ház-népnek,

Szem, fül és láb nélkül maradni egy képnek!

Ti Ároni háznak szentelt hajlékai!

Ti Keserűségnek - Leányi - Fiai!

Öltözzetek gyászba, 's Édes Anyátokat

Sirafsátok, 's elrűnt kedves Dajkákat.

Aron' Vesszei melly szépen virágoznak

Vala! 's már most ímé miként hervadoznak!

Igy kesereg vala hirtelenséggel, a' gyászos Ároni
Házzal együtt Viski Pál K. Szenkirályi prédikátor

Meg-hólt! -- Ah szívemnek örökös bánatja,

Melly a' jaj-éót számban holtig hármaztatja!

Meg-hólt! - - Ah! Nagy ISTEN's ránk fogott kezednek

Alatta nézd melly sok hív-éívek epednek.

Meg-hólt! - - jaj lelkemet borzasztó gondolat - -

Amott fekszik már egy gyász boltozat alatt!

Meg-hólt!(hogymondjam-ki?) egy jó édes Anya,

Egy hív Társ, egy tsendes ház' jó Gazdaszonya!

Már most-itt Árvái nedvesült szemekkel

Vivnak a' bánásért a' vad szívűekkel.

Ott egy hív Társ látván *Orestillájának*

Esetét, nints vége kínos fájdalmának.

Ah! Kínzó képzelet! el-marad az Elme,

Látván hogy mit mivelt az Ég' Fejedelme!

Hány ezerezen vagynak az élők' sorában,

Kik várják a' halált majd minden órában?

Kik fel fogott kézzel várják e' vendéget,

Nem lelvén e' földön több gyönyörűséget?

Még-is - - bár el-küldte' pompás Stafétáját

Az Halál, a' vénség minden nyavallyát.

'S Még-is, bár fejére Zászlóját-ki tette

'S Egy lábbal a' gyászos sírbe sülyesztette;

Az élőknek száma között vándorognak

Magokat meg-únván tsak itt tsikorognak.
Ah fel-fordult fatum! --ez tsak ma született
Születése napján el-is remettett;
Egy hatalmas fájnak fele ki-öltötte,
'S az levegővel az halált kostoltatta. --
Látzik Menyébéliek hogy Tí alkottátok
A' Földet' 's az *Ember a' jádzó laptátok!*
Igy foltot egy Böltsnek káromkodo nyelve,
A' békételenség' mérgével el-telve.
Thales Az Görög Ég' egyik tsillagzattya
Az ISTEN' munkáját midön vi'sgálgattya;
Egy mélyly tífzelettel ezeket mondotta:
Jó e' Világ; mert ezt az ISTEN' alkotta!
E' Pogány példát ad sok Kereftyéneknek.
'S A' józan vallásban meg-özült véneknek.
Ez a' kételkedő *Hobbést'* tanithattya
'S A' negédes *Offrét'* imádkoztathattya!
Leibnitz' a' vélt rozzák' ifonyú halmában
Puftitott ama bölts: *Theodiceában.* --
Mit? hát én nyomorúlt! ez végezéstekre,
Mit kiáltsak rátok bé zárt Értz Egekre?
Bölts ISTEN! hogy most egy kezettel meg-vertél;
Vallyon örökösön minket meg-vetettél?
Hát vallyon Te veled ezért szembe-fáljunk
'S Gondviselésedben mérészen piškáljunk?
Nem: inkább egy örök halgatás bé-nyomja
Szánkat; mintsem neved' ezért káromolja.
Meg-némulunk látván hogy ezt Te akarod
Sírva tsókolgattyuk földhöz verő Karod
Mi tsak *Plánták* vagyunk Te vagy a' Nagy Kertész..
Kinek mikor tetézik ki-tépfé, 's máshová téfé.
Te vagy az a' kinek harsogó favára
Rezketve borul az Élet Országára.

'S Ki gyakran hatalmad' csak abban mutatod,
 Hogy a' méregből-is a' mézet folytatod.
 Nézz mélyen meg - febhedt Szíveink' kinyára,
 Es fies azoknak meg - orvoslására,
 Ott egy *Plantiust* ha Földre le - vertél,
 Benne egy meg-némúlt Szólgár meg-esmértél.
 Itt ha négy Árváknak Szívét ostromoltad,
 Engedtek, meg-tadván, hogy TE parantsoltad.
 Jajj! 's. ha már közölünk *Cornelia* el - ment!
 Kérünk, ez halállal már *Grachus* legyen ment.
 Nyújtsd még ő - néki életét fokára,
 Bús Familiája', 's Árvái' javára!
 --- Boldog Lélek! ülven Illyés fekerébe
 Sietsz a' boldogult Lelkek seregébe
 Már el-ment magzatid' ki-nyitot karjára
 Szüléid 's testvérid' látogatására —
 Ha el-mégy ! velem tett sok jószágod' ára
 Kivánom ülteffen a' JÉ'SUS' Jobbjára.
 Hol örvendj vég-nélkül Drága Jegyefednél,
 Szentül imádtatott erőfs ISTENednél.
 Vigadj a' sok ezer Szenteknek helyében,
 A' Fő-Bóldogságnak belső Kebelében.
 Hová mi-is hozzád mikor fel-érkezünk,
 El-válthatatlanúl egyben - ölelkezünk.
 S Akkor ott kezdünk egy őlly' bóldog életet
 Melly változandóság'-alá nem-tétetett.

Igy síratta b. e. Kedves Édes Anyja' Eomorú halálát Éi
 vén el-felejthetetlen gyáér-vifelőFija, Szathmári
 Pap. 'Sigmund. A' Kolo'svári Nemes Coll. tag

El-máradott Gyermekeinek a' Meg - bólthoz - való
 Szavai:

Oh keferü Fátum! minket de hogy lele?
 Hogy már kedves Anyánk közölünk ki-kele.

Szerelmes jó Anyánk, vallyon mit vétettünk?
 Ellened mifsoda hibákat rehetünk?
 Hogy illy' véletlenül magadat el-rejtéd
 Tölünk, 's fêmeinket síralomba ejtéd
 Minden reménységünk eddig csak te valál,
 Míglén véletlenül el-ejte az Halál.
 Te valál, míg éltél leg-főbb ékecségünk,
 Koronánk' gyémántja, egész Ditsőcségünk.
 Tölünk Kedvesídtől hát még-is csak el-mégy,
 Velünk ez életben hogy már többé ne-légy.
 Kedves édes Anyánk! ha lehet meg-ne-vefs,
 Minden *vigasságot* szívünkből ki ne mész.
 Hanem inkább hozzánk még egyfzer vízfő-térj,
 'S Velünk - együtt itten vídám napokat érij.
 Ha nem -térz; reményünk veled oda lézen,
 A' kezerü bánat meg-emézt egészen.
 Mos olygó szép napunk vastag-gyáfba merül,
 A' nyájas víg-öröm tölünk távul kerül.
 Te vígadz, két fémünk de nekünk addig sír,
 Míglén testeinket bé-borítja a' sír.

A' Meg-Hóltak Szavai:

Kedves Gyermekeim! Anyai Szívemnek
 Örömi, Dízei Páros Életemnek.
 Tudjátok hogy eddig híven neveltelek,
 Mint két -fémem' -fényét akként öriztelek.
 Együtt mulatásom veletek kedves vólt,
 Míg el-zará testem' e' fetét gyáfös -bólt.
 Ez a' szoros kötél e'képen fel-bomlék,
 Hogy Földi életem' sátorá le-romlék.
 El-érkezett hozzám már a' végső órá,
 Változandó forsom mellyben fordul jóra.
 Már a' Menny-Országban az ISTENnel élek,

Semmi

Semmi változástól ez - után nem - félek.

Mert nints' ott eméltő-bánat, sem síralom,

Betegség, sem Halál, vagy egyéb únalom.

Hanem véghetetlen örömbe-merülnek

A' Szentek 's örökké a' JÉ'SUSsal ülnek.

Ne-síráfsátok hát az én eseremet.

Mert el-értem immár bődög életemet.

Sőt inkább utánnam Ti-is fiesfetek,

Hogy a' Bődogságban vélem élhesfetek.

Mégyek már és tovább nem-lézek Tiétek,

Lelkemet, Angyalok Mennyben kísérfetek!

Igy kefergi Kedves Angya-Aéköny' véletlen Halá-
lát Ifjabb *Pataki Mihály*, Nemes Poéta.

SS SS SS SS SS SS SS SS SS SS SS SS SS SS SS SS SS

A' fámtalan példák tanitnak bennünket

Melly hamar veztyük-el gyáfló Életünket.

Két, vagy három lépést csak alig hogy tézfünk

A'zonnal az Halál prédáivá lézfünk. —

Igy-járt --- óh! jaj! --: refket tóllam a' kezemben))

Midön DÉBORÁnak este jut ezfembe.

Igy járt ő, a' ki-is csak a' minapában

Vigadozott kedves Férfének Házában

Örvendezett kedves Gyermekai között

A' kiket igazán élni özfönözött.

Vigadozott hallván, hogy azok nevezték

Annyoknak, kik az ő példáját követték.

Igy örült rézf zerént kedves Gyermekeinek,

Rézf-zerént ISTENTől adatott Férfének. —

A' midön az halál rohan fállására

Kénzferiti, ötét a' végső Tsatára.

Fel-kézfül DÉBORA, 's bátran fembé mégyen,

Hogy az Ellenségen gyözedelmet végyen.

Hanem az Ellenség tsapáfi az Égben,

Igazgattak, és csak azt vitte itt végben,
 A' mit ott már régen ama' bölts Atyának
 Tetzett végben vinni Szent akarattyának;
 Ugyan-is le-vágja, 's Lelkét Bajnokjának
 Küldötte kezébe a' bölts JÉHOVÁnak.
 Meg-hólt hát, 's el hagyta ezt a' rosz Világot,
 Mi réánk bízta már a' halandóságot.
 Jaj! meg-hólt; mivel a' Mennyei Felségnek
 Tettzett, hogy engedjen az Emberiségnek.
 Meg-hal minden Ember 's életét le tézi
 ISTENnek kezébe, a' kitől azt vézi,
 'S a' Test ugyan meg tér Annya' kebelébe,
 Mert tétetik oltán a' föld' méjjségébe.
 Porrá lefz, a' miből zármozását vette
 'S örvend mint-egy Annyát hogy láttya mellette,
 De a' nemes Lélek csak az ISTENT nézi
 Kihez sebefs uttyát azonnal intézi.
 Repül siettséggel az Eg' határára
 Bé-lép' annak kerek szép boltozattyára. —
 Bölts Férfi! Zúntesd-meg könyveid záporát:
 Mert nem vesztetted-el a' meg-hólt DÉBORAT.
 Teste ugyan néki a' Földbe tétetett
 De ditsöült Lelke nyert immár Eletet.
 Ugyan-is fel-ment az Egek határába
 A' Mennyei Felség' ditsö Udvarába,
 Ott vigadoz ő már az Egek' Egében
 Az ISTENT ditsérő Szentek Seregében
 Ott van már lakása, óda vár Tégedet
 Ott fel-találod még-hív Feleségedet.

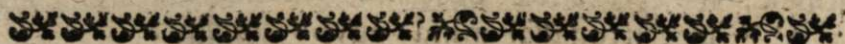
Bodoki Sámuel
 Publicus

Sírjartok Izrael' ékes Leányai
 Follyanak sebessen femetek' árjai.

Írás magyarázó Tudósok és vének
 Hallásék fátokban e' fomorú ének:
 Jaj nekünk mindnyájan! mert hibáson éltünk,
 A' történt mi - rajtunk a' mit nem-is véltünk.
 Az Áronnak házán kemény tsapás esett,
 Méltán Gyáflba borit bennünket ez eset.
 Így keserge hajdon a' 'Sidó Vers-Író,
 A' midön az igaz ítéletü Bíró
 Az ékesen - álló Áron' - Háza - népét,
 Ostorozá, 's benne le - rontá két képét.
 Így kesergek én-is a' mi Áronunknak
 Römlésán, SZATHMÁRI Professor-Urunknak.
 Sírjátok Barátim! a' midön láttjátok
 Hogy sír 's zokog kedves Tanító - Atyátok
 Kedves DÉBORÁJA Ki élete' Párja
 Vala, nints' már többé; az Egekbe - várja.
 Ama' Szent Városba a' ki Igazgató
 Nállunk-is ugyan Ő a' Fő - Hívogató.
 Az indítá - hozzánk Angyali Táborát,
 'S El - viteté töllünk a' Kegyes DÉBORÁt.
 Jobb - lef' hát kegyes Férj Áronnal halgatnod,
 'S Felső ruháidat most meg-nem-faggatnod.
 Hogy az UR te - benned ma meg-fenteltesék;
 A' Nép - előtt pedig meg-ditsöittesék.

Farnas György, Coll. Seniora. és Theologiae Praefesse.

Oh Halál! mikor lefű vége hatalmodnak,
 Oh! mikor lankad - meg ereje - karodnak?
 Hól van' Görög - Ország híres Fényessége,
 Persia hantyait épült Ditsössege?
 Tsfak helye maradt - meg ama' nagy Rómának,
 Sok ezer Nemzetek mellynek főlgálának.
 Hány *Solon*? Hány *Dráko*? Hány bölts *Lykurgusok*.

Szállottak a' porba 's hány vitéz Hérosok?
 Hány ezer eztendő halgat? Hány Nemzetek
 Némúltak-meg 'snints' már semmi nevezetek?
 Tífuda. Minden órán munkáit láthattuk
 De, mi légyen, soha ki-nem-találhattuk.
 A' mély Philosophus, (*Ki a' Föld nagyságát*
Egy gondolattával bé-fogja) vakságát
 Mihelyt réa - tekint mindjárt meg - csméri
 Ámbár tűz - ezével az Egeket méri.
 Mind az a' mit rólla az Ember gondolhat
 Tí fak bizonytalanság melly el-nem-ozsolhat.
 De a' bizonytalant Társad már el-élte
 Kegyes Férjfi! tartós Jóval fel - tserélte.
 Te pedig még-is sírész, 's könyvedet hullatod?
 Kedves DÉBORÁdat fel - szóval síratod?
 Bánatodat még-is nem - tsendesítheted?
 Szüntelen DÉBORA nevét emlegeted?
 Reá borúlész, 's hideg - testét apolgotod?
 El - hervadt ortzáját, könyvekkel áztatod?
 Elég kegyes Férjfi! tudod van' égy Atya
 Ki a' nagy Világnak tengeljét forgattya
 Kinek bírodalma fohólt nem - kezdődik,
 El - terjed 's a' semmi határán végződik
 Kinek, ha tettzenék égygyet pillantana
 A' Föld táfattogással mind égybè - omlana:
 Kinek ha tettzenék tífak égygyet fállana,
 A' semmiből mindjárt más elő - állana.
 Ez a' Bölts Nagy Gazda tudta PLÁNTÁJÁRA;
 Vezély jön, ha bízza e' Nap sugárára.
 El-vitte 's plántálta más - nap ellenébe
 Halandó zem mellynek nem-nézhet Fényébe.

Halandóság, mennyi Ezer gyötrelmeket
Okozol! puztítván minden embereket!
Hány Krésus, hány Irus, hány Salamon, 's Kába,
Fekszik már miattad a' Földnek gyomrába? —
Itt, egy nyájas Iffjú, Jegyefsét sírattya,
Hogy reménytelen' lett a' 'Sir' áldozattya;
S nézvén Kedvesének sárgúlt ortzájára,
Tsókot rak el-hervadt ró'sás ajakára.
Amott, egy keserves Özvegy, nyögéseket
Hallattat, 's úgy vívja az értzes Egeket;
De esedezési tfak üressen térnek
Vízfá, mert a' könnyek itt semmit nem-érnek.
Innen, egy olyan Férj faggattya hajának
Fürtyeit, ki nem-lél enyhülést-magának,
'S nints' vége ki-árad't könye özönének,
'S így áldozik meg-hólt Jó-Feleségének!
Túll, egy Árva, minden reménytől meg-válva
Panaszol, Szüléi' Sírja-félin állva. —
Ez egy Testvér, — 's olyan Testvérét temeti,
Ki nélkül az egész világot meg-veti.
Amaz, jobb-karjára fejét-ereztette,
Szerelmes Barátyát minthogy el-vezttette;
A' ki, mivel' nints' már az élők' földében,
Ez-is kézüll velle lenni egy zseljében; —
De mihez-fogtam? — 's mért nyitottam-meg fámát?
Hiszem az a' fok jaj, tsúfolja a' fámát,
A' mennyit ki-fajtol't már az Halandóság!
— Azt fámlálnom hát tfak hijában-valóság.
Mondja-meg akárki fámát, bár azoknak
A' könnyeknek, 's azon keserves jajoknak,
A' mellyek, tfak RÉTYI DÉBORÁért húltak,
Hogy kedves él'tének napjai el-múltak? —
Nagy kár érte tehát azon Tíztes Házat,
Mellyet az Ég, annyi Jókkal fel-ruházatt.

*** ***

Nem-is tfuda, ha sok köny'-forrása -árad
 Ért'e, 's ha azoknak kútja ki-nem-árad ;
 Mert Ő, minden Jóknak, a' fájá -vallása
 Szerint, vólt a' Virtus' lak' helye, 's állása.
 Olly' Házás -Társ repült-el onnat, a' kinek
 Fő-gondja -vólt, kedvét keresni Férjinek;
 'S azon vólt, hogy Háza-gondját, úgy viselje,
 Hogy az, Férje' Papi-vállát ne-terhelje:
 Olly' Anya, ki tudván a' kötelefséget,
 Gyermekehez buzgó fzeretettel égett,
 'S vezette azokat a' Virtus' útjában,
 Oktatván minden-nap, sőt minden órában.
 Ki mér hát óh Nemes Szívek! mind ezeket
 Tudván, vígaftalni illy' buba Titeket?
 Én leg-alább félek, hogy ha hozzok nyúlnak,
 A' bé-nem -börözött sebek, meg-újjúlnak:
 Bajos vígaftalást más felöll ferezni
 Ott, az hól nem-lehet a' bút, nem-érezni. —
 'Ti-magatok, kik illy' kereftet-emeltek,
 Reménylem, hogy olyan vígaftalást lettek,
 Mellyel fíverekbe a' bút meg-fojtyátok,
 'S a' Titeket sújtó-vefzöt, tsókoljátok —
 Én pedig Halálát forgatván ezemben,
 Így kiáltok-fel, az Egekre fívemben:
 (Meg-gondolván, Nemes él'tét mint végezé)
 „Légyen olyan az én halálom, mint ezé!

*Teszt. A. J. sef. Coll. Adelfora,
 és Poeták' Tanítója.*

Hajdon egy régi Bölts le-tsüggedett fővel
 Hogy el-ne felejtne mi lenne idővel,
 Minden Nap meg-jelent a' Sir-halmok' között
 Mig ez holtak' nyugvó helyére költözött,
 Más, el-vonván magát e' földi lármától

Mind-

Minden zemfényvezető Világi pompától;
Mint ha nem-tálna magának jobb sorsot,
Lako hajlékaul tartot egy koporsót —
Oh Ti töredékeny romlandó Edények!

Kik e' földnek fínén vagytok jövenyének
Kiknek ha ma rogyog Életek hajnala,
Hólnap le-romolhat fárházatok fala:
Ezen két Bóltseknek különös példája
Ugyan nem lehet-é éltetek mustrája?
És nóha ök voltak mind-ketten Pogányok
Nem követnétek-é mint hív tanítványok?
Oh Halandók! jertek ,menjünk a' Bóltsekhez,
Mint hafnos tanitást-adó Mesterekhez;
Tanúljuk-meg, hogy kell él'tünket intézni,
Magunk' meg-alázni, 's jövendőre-nézni:
És így ha r'ánk üt a' félelmek' Királya,
Hogy reménytelenül útunkat el-álya;
E' kemény-bajnokkal bátran zembe-fályunk,
'S Jó menedék-helyet ellenne talályunk.
Így a' Jordán-vízén ha által-evezünk,
Egy tsendes ki-kötő rév-partra érkezünk.
A' holott találunk az Élet'-vízére,
'S a' bóldog Kanahán' óhajtott földére
A' hová el-jútott már RÉTYI DÉBORA,
Figyelmetes lévén a' kiáltó-fóra.
Hól, ditsőségesen végezvén pályáját
Bírja már az örök Élet'-Koronáját.

Sófalvi István, Logic. Praecept. és Coll. Adfess.

Az emberek' forsát forgatván ezemben,
Refket az író-toll tántorgó kezemben.
El-rémül értelmem, el-hágy gondolatom,
'S Mi rémit, úgy a' mint érzem, nem-mondhatom.
Egy fereg utazó Vakokat zemlélek,

(Magam'-is ezek-közt értvén a' míg élek)
Egy tzélra fietnek mind, de fok útakon,
Sok tsoportban, nem-is mind égy főrmán vakon
Mert a' természet-is némellynek kedvezett
Inkább, némelyt pedig fízte nem-is vezet.
Azok, inkább látják a' tzélt, az út-at-is,
Ezek el-téveztik, a' mit más mutat-is.
De, mint-hogy magára még a' femesebb-is
Ugyan tfak vak, ámbár vaksága kissébb-is:
Vezért esmér ki ki, 's úgy méri az út-at
Mindenik, a' mint az jól, vagy rozzúl mutat.
Szám-talan a' Vezér, fok hát a' tsoport-is;
Mert követik még az emelkedő port-is.
Sokat égy égy bolond futó tsillag-vezet,
Másnak, égy ugyan tfak Vak-Vezér nyújt-kezet.
Seregét ez jobbra, az balra-vezeti,
De az igaz út-at egyik sem-követi;
Innen, ez, nehezen, amaz el-sem-éri
A' fő-tzélt, mert azt jól még nem-is esméri.
Középbén egy fényes tűz-öflop világít,
Ez-által gyógyúl-meg majd minden vakság itt.
Mert a' kik egézzén e' fényre függéztik;
Szemeket, az út-at, 's a' tzélt el-nem-veztik
Tövisszes, de igaz úton mennek-elé
Egyenest a' fel-tett 's meg-esmért tzél-felé.
De itt-is fok tsoport ötlődik-fzememben,
'S E' miatt refket az író-toll kezemben;
Mert hány nem-nézhetne egyenest előre
Magára az igaz úton vezetőre?
'S Hány áll-meg még-is egy álom tüneménynél,
De a' melly kissébb lezz hamar a' reménynél?
Söt — (óh fzanakodást érdemlő halandók!)
Hányan felejtik-el, hogy ök-is múlandók?
Hányan nem-örülnek az útban lelt-jónak,

Mint

Mint egy már meg talált örökké-valónak?
Hány nem-látja ugyan ki-nyílt 's gyógyúlt fém-mel
Hogy rakva van' az út fok védelemmel?
A' tsalárd örömtől hány nem rézeg még-is?
Hányat nem-lép ezen álomban a' vég-is?
Itt rémül-meg elmém; — itt nem-tudok éölni,
'S E' femes Vakoknak forsán panaszolni. —
De égy fokkal febb Tárgy ébrezti lelkemet,
'S Öröm köny tölti-bé mind a' két fémemet.
Látok égy sereget a' többtől el-válva
A' fény - után gyorsan menni, meg-nem-álva.
E' sereg' Tagjai mind terhet emelnek,
De még-is sebessen mennek 's énekelnek.
Ezek-közt, itt egy egy külön-menőt látok,
Amott, mennek két két egyesült-barátok,
Ennek magán-kivül senkire nints' gondja.
Amaz, hogy fieszen, még másnak-is mondja.
Mert egy apróbb 's gyengébb tsoportól van körül-
Véve, 's tsak ezekért kesereg vagy örül —
De --- itt óh ISTENem! -- itt -- óh mit fém-lélek?
Egy utazó hull-el, amott, míg beféllek.
Rémülve jайдúl-meg hív Társa mellette,
A' tsoport meg-némül, 's el-hal körülötte.
Özönnel árad-ki a' könny minden femből,
E' véletlen esten támadt gyötrelomból.
SZATHMÁRI PAP MIHÁLY, el-aludt hív-Párját
Jajgatja itt, Kedves RÉTYI DÉBORÁját.
Tudnillik; e'dig-vólt ö-néki ki-mérve
Az út, itt nyugodt-el, a' várt-tzélt el-érve:
Itt-vólt vége egyik úti-társ útának;
El-kellott hát-válni, hogy ide jútának.
De, mint-hogy ez egyben mind vakok maradunk
Ez útban, a' rzélig hogy, 's meddig fáradunk:
Az el-válás pontja meg-rémit bennünket,
'S Könnyvel árasztja-meg mind a' két fémünket.

E' hív-Társ-is ezért rémül, 's ezért könyvez,
 Egy hív-Társ véletlen estén hulló könyv ez;
 Terhe mert könnyebb-volt ez úti-társ mellett;
 Mert segítő-volt ő, ha segítség-kellott.

Az Ut' nehéz súlyját nints' már ki könnyítse,
 Ha segítség kell is, nints a' ki segítettse.
 El-aludt, nyugszik már Kedves DÉBORÁja,
 'S Akkor ütött végsőt tündes vég-órája.

Bóldog ő; mert a' várt-tzért hamarább érte,
 De hív-Társ, hozzább útján jajgat érte,
 Tudnillik óh bóldog, bóldog bizonyára.

Az, a' ki így ért-el óhajtott tzeljára.

A' JÉ'SUS-volt az ő utának Vezére;

Mert minden reménye-volt csak az ő Vére.

Az ő-Világánál futotta a' pályát,

'S Így minden bizonnyal el-nyerte pálmáját.

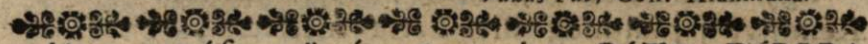
Ő fog még állani el-aludt porához,

Ekképen kiáltván ötlet-fel magához.

Kelj-fel, 's jer' halgasd az huzon-négy Véneket,

Kelj-fel óh DÉBORA, 's te-is mondj Éneket.

Vadas Pál, Coll. Alumnuska.

Jaj! --- gyászos történet! -- nints RÉTY DÉBORA
 Indálj sirni velem gyászosok' Tábóra.

Nints RÉTYI DÉBORA! oda fíve fele

Egy Tudos férfinak! kit igen tisztelte;
 Nevével viselvén a' méhek szokását

Hól találhatod-fel e' jó méhnek másfát
 Néktek-is, Gyermeki! kik őt' Sírátjátok.

Nem-lehet nem-sírni: mert nints jó Anyátok-
 Mindenható ISTEN! melly tsudálatosok.

Dolgaid, a' mellyek mindennap' fámosok.

A' nagy 's kis-Világnak Te vagy alkotója,

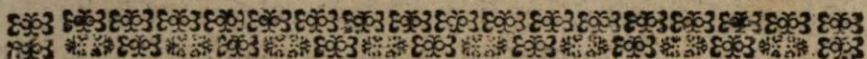
A' mikor akarod annak le-rontója!

A' fzeretet által egyesült fíveket
 El-választod, mellyel intézz mindeneket.
 Az Atyák és Anyák kedvesseket hadják,
 Midön hívod őket 's Lelkek' néked adják.
 Midön Te ezt tézed, vallyon mit tsinályunk.
 Távol légyen, perbe hogy veled ki-fáljunk
 Söthallgatunk; mert vagy Ura mindeneknek,
 Ugy a' meg-hóltaknak mint eleveneknek.
 Ezen kívül, a' kik boldogul meg-halnak,
 Tudjuk halálokkal semmi kárt ném-valnak,
 Mert az halál-által jútnak bóldogságra,
 Az igaz Eletre, 's halhatatlanságra.

Nagy György

Coll. Alumnusfia és Hárm. Præseffe

V agyon az Emberben a' többek közt egy oly'
 Betses tulajdonság, mellyből igen sok fólly,
 Ez az az egyetlen egy mód, és egy eszközü,
 Melly - fzerént egyiknek forsa a' mással köz.
 Innen van' hogy ha ez látja, hogy a' másra
 Rohan a' bánatnak fellege rakásra;
 Ugy érzi, mintha az reá-is omólna
 'S épen mintha azon állapotban vólna.
 Tehát midön látom óh! bár ne kellene
 Vagy én erőtelen álhatnék ellene,
 ogy az írtóztatós Halál két egygyé lett
 Szívet el-választ óh! kegyetlen ítélet!
 Áz egyiket fzerete tépi a' más érez
 Még, de özve van már faggatva és vérez.
 Midön hallom egy bús Özvegy zokogását
 'S két pár Magzatoknak panaszolkodását.
 Az elsöt így nyögni: Tehát igaz Hívem
 Itt hagyf! Oh! mint vérzik veled közös fívem!

Oh

Oh ISTEN! hát miért kellett meg-esmérnem
'S hogy ne légyen ezt a' fűkséget el-érnem.
Hát a' virtust velem már ki-gyakorollya?
A' Vétektől magát velem már ki óllya?
Ki fogja egy részét teremnek-fel venni,
'S A' nyomoruságot így könnyebbé tenni?
De nem zúgolodom: ez az akarattya
Annak, a' ki minden Özvegy édes Attya.
Légyen hát: mert az ő végezése helyes
Minden rendelése böltefséggel tellyes.
Négy Árvai látván kinos-gyötrelmeket
Igy fólnek, ontván a' sürü köny-gyöngyeket
Egy-seb egy seb kinoz minket mellyet vettünk
Midön végkep' egy illy kintset el-veztettünk
Ezeket a' midön magam látván, fólklam.
Refketek Kezemből ki-húl gyenge tollam
Oh néma könyeim! hát tsak ti follyatok!
A' fívnek tolmátsa helyet ti fóllyatok
Hogy láthassa által a' bánatos Sereg
Hogy ezen esetben részt vévén. kesereg

Losonczy József Coll. Alumnusss.

